

heid van den rozenstruik, zooals hij daar stond in het morgenzonlicht... en thans? Hij weet niet hoe het komt, maar een groote weemoed overvalt hem.

„Alles is verkeerd wat ik doe, op slechte wegen treedt mijn voet.”

Zijn ziel is ellendig en krank, en hij begrijpt niet waarom. Hij valt neder op den bemorsten vloer en weent. En zijn tranen vloeien op de verwelkte roode rozen.

Wederom wandelt Franciscus, genezen van een zware krankheid, over de heuvels van zijn geboorteplaats. Evenals toen juichen de leeuweriken hoog in de lucht, bedekken de sleutelbloemen de hellingen met een goudglans, zwieren de zwaluwen in heerlijke vrijheid door het lucht-blauw en schreeuwen de valken als trotsche heerschers der klippen en rotsen, maar geen brandende braambosch zendt zijn schitterende vlammen uit als een welkomstgroet voor den wandelaar. Geen gloeiende levensvonken brengen zijn hart in verrukking. Naakt, kaal en dor, als een bos bruine doorzakken hangt de rozenstruik aan den grauwen rotswand. Een beeld van hardheid en onmenselijkheid.

„Arme broeder Rozenstruik!” zegt de bleeke jongeling tot de verdorde plant. „Ik heb uw leven bedorven. Ik heb u vermoord, en waarom?... om een paar rozen te strooien, die achteloos vertreden zijn geworden. De eeuwige en alwetende God heeft mij door u een harde les gegeven.”

De rozenstruik, die een doornstruik is geworden, verwondde de ziel van den ontwakenden jongen man.

Weder verglijden jaren van den tijd in de eeuwigheid. De vroolijke gastheer van Assisi bestaat niet meer. Hij is geworden een stille, ernstige man, maar een groote van geest, iemand, die de dooden ten leven wekt, een bidder, een boeteling, een milddadige, een zielenherder, een man, die kerken bouwt, die alle schepsel liefheeft, maar streng is voor zichzelf. Ieder jaar gedurende de lijdensweken brengt hij eenige dagen door in de eenzaamheid op een eiland bij Perugia, of daarboven op de heuvels, daar waar hij eens zoo achteloos de rozen plukte en de takken scheurde.

Heden is het Goede Vrijdag en Franciscus dwaalt door het eenzame gebergte. De zon heeft reeds haar volle Zuidelijke kracht. De heilige Franciscus bemerkt niet, dat de geliefde, vrijgelaten duiven, die hij op de markt van Perugia opgekocht had, met hun uitgebreide vleugels een beschuttend dak boven hem vormden, opdat de zon niet zou branden op zijn hoofd.

Hij dacht aan den dag, waarop hij zijn broeder Rozenstruik alle bloemen ontstolen had, toen zijn ziel vervuld was van de ijdelheden der wereld, toen hij voor het schepsel den Schepper vergat, en in oppervlakkigheid voortleefde. De smart over zijn eigen koelheid overweldigde hem. „O, hoe weinig heb ik U liefgehad, o eeuwige Liefde! Hoe kan ik ooit genoeg boeten voor zoo lang verre blijven van U, mijn God?”

Nog altijd staat de dorre rozenstruik aan den rotswand, als een gedenkteeken van zijn achtelooze oppervlakkigheid. Geen twijg is uitgeboden, het sap is in zijn takken verdroogd. Franciscus ziet hem aan.

„Broeder Rozenstruik, eens waart gij getuige van mijn lichtzinnigheid. Ik ont nam u het leven, offerde dit aan mijn eigen geluk, het leven, dat zoo rijk bloeide tot eer van uw Schepper. Nu moet gij mijn helper zijn in rouw en boete.”

Franciscus werpt zich blindelings in de scherpe

doornen, die hem als met armen omvangen, en hun punten wondend in zijn vleesch drukken. Als hij weder opstaat, hangen bloeddruppels aan de doornen; het is zijn bloed, dat rood en doorzichtig schittert in het zonlicht.

„Broeder Rozenstruik, ik heb u uw rozen willen teruggeven. Wilt gij mij nu vergeven?”

Andermaal zijn vele jaren verlopen. Jaren van vrede en van oorlog. Jaren van geloof en ongelooft. De heilige Franciscus is verzwakt door veel vasten en boetedoeningen, verre reizen, prediken, onderwijzen, zegenen, helpen, ontberingen, honger en dorst. Zóó diep is hij doorgedrongen in de kennis van het wezen Gods, dat het te veel dreigt te worden voor zijn menschelijk hart. Zóó diep heeft hij geschouwd in de geheimen van dood en leven, zóó ver en moeilijk waren zijn reizen te voet, dat het loopen hem moeilijk valt. Als hij nu de heuvels bestijgt, neemt hij een ezel, die hem draagt. De lasten van anderen hebben hem nedergedrukt. De dienaar Gods voelt de bezwaren van den ouderdom, maar uit zijn oog blinkt een hemelsch licht.

Nog éénmaal voert zijn pad langs den rozenstruik zijner jeugd. Weer ligt de lenteweelde over de hellingen. Altijd jong blijft de aarde, waarover de ouderwordende menschen treden.

Als Franciscus aan het rotsdal is gekomen en dit inslaat, ontwaart hij een schier verblindende pracht van vurig roode bloemen, net als op den zonnigen lentedag in zijn jonge jaren. De gestorven pracht leeft weer. De rozenstruik aan den rotswand is weder een brandend braambosch geworden, overdekt met een weelde van roode bloemen, die in feestelijk-lichtende kransen en guirlandes afhangen. Als een hemelsch wonder staat de rozenstruik daar, beziel met nieuwe kracht, schooner en jonger nog dan voorheen. Zoet en doordringend in zijn bloemengeur.

Toen hief de Poverello, de gezegende arme des Heeren, de handen ten hemel.

„Almachtige God, eeuwige Heere, Schepper van zon en heelal, Bron van reine liefde, ik dank U voor het wonder van genade, dat door U aan mijn broeder Rozenstruik geschied is.”

J. H. K.

DAGESTERVEN

Geruischloos daalt nu stille avondvrêe;
't verbleekend licht doet nog het Westen glimmen;
goud rijst de maan aan donk're Oosterkimmen,
fantastisch boven grijze neev'len zee.

't Gewoel verstomt, nu 's levensdag vergeleë,
en om mij wordt, hoe meer de maan gaat klimmen
de wereld dicht bewolkt met somb're schimmen,
schaduwgestalten vol van dreigend wee!

En roerloos ligt in stervensstille nacht
de wondere wereld zonder schijn van leven,
gevoelloos, koud, in sprakelooze klacht.

Zal zóó de dood, die mij ook eenmaal wacht,
in al z'n kille zielloosheid m'omgeven! —
Neen! Christus is het, die HET LEVEN bracht.

H. W. A.